

Най главното за Равнописиѣнето на нашѣтъ ѿ-
зыкъ сѣ ѿрѣа тѣ, които сѣ толкова различни,
щѣто мѣже да рече човѣкъ, че колкото писателѣ
имамы днѣсь, всѣкои си има и своѣто си; за кои-
то щемъ кажемъ сѣга на кѣсо, а предѣ тѣа щемъ
и зѣвѣстимъ и бѣшичко за словѣ з, като по потребно.
Пѣвѣчето ѿтъ нашѣтъ четцѣ мѣгѣтъ да знаѣтъ,
че словѣ з, на край дѣлитѣ въ старѣ време не ѣ
было безгласно, каквѣто ѣ днѣсь, а гласно както
а и е; нж на тѣа словѣ тогѣвашиѣтъ гласъ да
са ѿредѣ ѣ малко мѣчно, защѣ въ нашѣтъ ѿ-
зыкъ кога ѣ вѣрѣдѣ дѣлитѣ са чѣе какъ ж, и
каквѣто са види старѣтъ сѣ го писали вѣрѣдѣ по-

Тозъ вечеръ у васъ щж дойдж,
На вашѣтъ герджикъ сѣданѣж
Сѣ молта вѣрна дрѣжина,
Близѣ щж при тѣеъ да сѣдѣж,
При тѣеѣ дѣсно колѣно.
Не гледай горѣ и долѣ,
Нж гледай бачка въ очѣтъ;
Бачко щж та испише
На тѣрѣкѣ вѣлаж хартиѣж,
На Стамболѣ щж та прободи
Въ Махмѣдѣ-Паша чаршиѣ,
Да види баща и вѣнчо,
Какво сѣмѣ лице закилаз.